

Arrest

nr. 228 053 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met als referentpersoon haar zoon K. A., van Spaanse nationaliteit.

In antwoord op deze aanvraag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, met redengeving als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 03.02.1944

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.11.2018 gezinshereniging aan met haar zoon, zijnde K. A., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Ter staving van deze aanvraag gezinshereniging werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (RI4815764) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.09.2015 met diverse in- en uitreisstempels

- verblijfskaart Spanje (E16424261) op naam van betrokkene, met vermelding van het adres ‘(...)’.

- ‘attestation du revenu’ n°2330 dd. 24.12.2018 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2017 geen belastbare inkomsten had in Marokko. Echter, dit attest sluit niet uit dat betrokkene over niet-belastbare inkomsten kon beschikken, noch blijkt uit dit attest dat betrokkene geen eigendommen had. Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

- verklaring op eer vanwege derden, met homologatie dd. 31.12.2018, waarin deze verklaren dat de referentiepersoon als enige de zorg en kosten draagt met betrekking tot betrokkene, en dit sedert vier jaar. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat deze verklaring op eer werd geregistreerd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Taourirt doet hier geen afbreuk aan.

- ongedateerde verklaring op eer vanwege een kleindochter/kleinzoon van betrokkene, ondertekend door de referentiepersoon (?), waarin deze stelt dat betrokkene tijdens haar verblijf volledig ten laste zal vallen van de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze verklaring enkel spreekt over de intentie van de referentiepersoon om betrokkene ten laste te nemen vanaf haar aankomst in België.

Voor zover betrokkene de gezinshereniging aanvraag op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’ dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene voor haar komst naar België onvermogen was in haar land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Voor zover betrokkene de gezinshereniging aanvraag op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ en artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980: ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie

die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel' dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Betrokkene legt weliswaar een Spaanse verblijfskaart voor, doch louter uit dit stuk blijkt niet afdoende dat ze in Spanje deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 26.01.2009 ononderbroken in België woonachtig is; van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Er werd reeds vastgesteld dat betrokkene niet afdoende aantoonde dat ze voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon,

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 of artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine, zijnde Marokko, zijnde Spanje, zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2.1. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.2. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. De verwerende partij brengt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter kennis dat de verzoekende partij het land heeft verlaten op 27 september 2019 naar Marokko.

2.2.2. De verzoekende partij betwist dit niet.

2.2.3. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling". In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip "belang" derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St. Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118*).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen.

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, *Deceuninck*).

Ter terechtzitting antwoordt de advocaat van de verzoekende partij enkel dat zij zich omtrent het belang gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

Met een dergelijk antwoord toont de verzoekende partij haar belang niet aan.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting moet worden besloten dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 221.810), die het bevel om het grondgebied te verlaten is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat verzoekster op 27 november 2018 en aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 40bis, §2, 4° Vw., nl. als bloedverwant in opgaande lijn van haar Spaanse zoon.

Dat haar op 28 mei 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betekend. Evenwel wordt onderhavig beroep aangetekend tegen een beslissing waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat.

Conform artikel 39/79 Vw. kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

Het betreft o.m. beroepen tegen elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis, alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een Unieburger of zijn familielid (art. 39/79, 7° Vw.).

Dat verzoekster in casu beroep heeft aangetekend tegen een beslissing waartegen een automatisch schorsend beroep openstaat, zodat deze beslissing niet gepaard mag gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg mocht verweerder dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren op grond van artikel 7 Vw.

Dat ook de Raad van State in zijn cassatie-arrest van 11 mei 2017 (nr. 238.170) dit bevestigd heeft.

Dat aan verzoekster bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. Gelet op de vaststellingen, uiteengezet onder punt 2.2., moet dit middel niet besproken worden.

3.2. De verdere bespreking van de middelen richt zich dan ook alleen tegen de weigeringsbeslissing van de gezinsherenigingsaanvraag (hierna: de bestreden beslissing), gelet op de onontvankelijkheid door het ontbreken van een belang bij het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”*

Het tweede middel licht toe:

“2.2.1. Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat verzoekster op 27 november 2018 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis §2,4° Vw. heeft ingediend.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet: a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld; b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Spaanse meerderjarige zoon, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekster onvermogen zou zijn en zij ten laste van zijn zoon was op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef.

Dat verzoekster nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon.

2.2.2. *Zo heeft verzoekster onder meer een ‘attest van inkomen’ voorgelegd dd. 24.12.2018 waaruit blijkt dat zij in 2017 geen belastbare inkomsten had.*

Dat verweerder desbetreffend opwerpt dat een dergelijk attest niet uitsluit dat verzoekster geen niet-belastbare inkomsten had en hieruit ook niet zou blijken dat verzoekster geen eigendommen heeft.

Dat een dergelijke opmerking geenszins pertinent is, nu – in de veronderstelling dat verzoekster niet-belastbare inkomsten zou hebben, quod non – deze uiteraard miniem zouden zijn. De Marokkaanse overheid zal immers niet nalaten grote kapitalen onbelast te laten.

Bovendien werd op het attest bij alle andere mogelijke bestaande inkomsten, zoals 'revenus fonciers', 'revenus de capitaux mobiliers', etc. telkens 'NEANT' vermeld. Verzoekster ziet dan ook niet goed in welke (niet-belastbare) inkomsten zij nog zou kunnen hebben.

Verweerder meent dat hieruit niet zou blijken dat verzoekster geen eigendommen in Marokko heeft, waardoor dit document niet kan worden aanvaard als bewijs van haar onvermogen.

Verweerder heeft verzoekster geenszins verzocht om tevens een document voor te leggen waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen in Marokko in haar bezit heeft. Indien verweerder een dergelijk document wenste voorgelegd te zien, had hij verzoekster hierover moeten interpellieren met de vraag een bijkomend of aanvullend document voor te leggen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om een document voor te leggen waaruit blijkt dat Zij geen onroerende goederen bezit in Marokko, indien verweerder dit nodig achtte om de aanvraag van verzoekster te kunnen onderzoeken, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

2.2.3. Daarnaast heeft verzoekster een verklaring op eer voorgelegd, welke gehomologeerd werd op 31.12.2018 en waarin duidelijk vermeld staat dat haar zoon als enige de zorg en kosten voor verzoekster op zich neemt en dit sedert de laatste 4 jaar.

Dat verweerder desbetreffend opwerpt dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijk verklaring niet kan worden uitgesloten en er geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd.

Dat verweerder dit document afdoet als een loutere verklaring, terwijl het een onder eed afgelegde verklaring is voor twee notarissen en geregistreerd door de rechtbank te Taourirt, zodat de afleggers van een dergelijke verklaring onder eed zich alleszins zullen behoeden om meened te plegen.

Bovendien legt verzoekster bankuittreksels voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon minstens sedert januari 2016 maandelijks geld overmaakte ten behoeve van haar op een ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef (stuk 3).

Omdat verzoekster – die zwaar ziek is – zelf niet in staat was om geldafhalingen bij de bank te doen, werden de gelden door verzoekster zoon overgemaakt op naam van een andere persoon. Deze stortingen gebeurden evenwel steeds door de zoon van verzoekster en ten behoeve van haar. Verzoekster was bovendien afhankelijk van deze stortingen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast werd nog een verklaring opgesteld door het kleinkind van verzoekster waaruit blijkt dat de referentiepersoon alle uitgaven en kosten voor verzoekster zal bekostigen.

In bijlage wordt tevens een attest van het OCMW te Menen voorgelegd waarin bevestigd wordt dat noch verzoekster, noch haar zoon enige vorm van financiële hulpverlening genieten (stuk 2).

Verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat zij ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon en dit reeds vanaf het ogenblik dat zij nog Marokko verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidbeginsel en het motiveringsbeginsel.

2.2.4. Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van een document betreffende het al dan niet bezitten van onroerende goederen en/of bepaalde andere standaard documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ascendent van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat verzoekster bovendien nog bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat door haar zoon maandelijks geld werd overgemaakt ten tijde van het verblijf van verzoekster in Marokko.

Tenslotte werd door de zoon van verzoekster ook meerdere malen geld meegegeven aan vrienden en kennissen die naar Marokko reisden om dit persoonlijk aan verzoekster te overhandigen.

Verzoekster – die oud en ziek is – was in Marokko dan ook afhankelijk van de financiële steun van haar Spaanse zoon en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.2.5. Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om verzoekster ten laste te nemen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat noch verzoekster, noch haar zoon financiële steun genieten van het OCMW Mene, de zoon van verzoekster de nodige financiële middelen had om in het verleden maandelijks geld over te maken aan verzoekster en alle kosten van verzoekster al jaren betaald worden door haar zoon.

Hieruit blijkt dan ook ten overvloede dat verzoeksters zoon – die haar al jaren ten laste neemt – over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen.

Dat conform de wetgeving geen bestaansmiddelenvereisten worden gesteld in hoofde van de Unieburger referentiepersoon.

In die zin verwijst verzoekster naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, geldt er dan ook geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.2.6.

Dat de aanvraag van verzoekster tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd gedaan op grond van artikel 40 bis, §2, 4°, nl. als bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is, waar gesteld wordt dat verzoekster de aanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 40bis, §2, 3°, nl. ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn...”.

Dat er dan ook sprake is van een manifest foutieve motivering en verweerder de aanvraag van verzoekster in het licht van een ander wetsartikel heeft onderzocht, wat een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van artikel 40 bis, §2, 4°Vw., nu de aanvraag van verzoekster aan de hand van andere criteria werd onderzocht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van deze wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, naast de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, en legt feitelijk uit dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij voor haar komst naar België onvermogen was in haar herkomstland of ten laste van de referentiepersoon viel, niet blijkt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij niet ten laste vallen/vielen van de Belgische staat en er niet is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk dat de formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, geschonden zou zijn. Uit dit middel blijkt dat de verzoekende partij wist waarom de aanvraag is afgewezen zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

3.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moet beoordeeld worden.

Immers voert de verzoekende partij de schending van artikel 47/1, 2°, e.v. van de Vreemdelingenwet niet aan.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet aan, dat bepaalt:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

De verzoekende partij stelt correct dat zij haar ten laste zijn van haar zoon, de referentiepersoon, mag bewijzen aan de hand van welkdanige documenten ook. Dit ontnemt de bevoegde overheid evenwel niet het recht om de documenten al dan niet als afdoende te aanvaarden als een bewijs van een tenlasteneming, dit op kennelijk redelijke wijze.

In dit geval ontkent de verzoekende partij niet dat de stukken die zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing besproken zijn in de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij thans stukken 3 en 4 toevoegt aan het verzoekschrift, zijn deze niet gekend bij de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. In het administratief dossier bevindt zich geen spoor van de rekeninguittreksels en het standaard medisch getuigschrift, medische documenten, d.d. 7 juni 2019, hetzij na het nemen van de bestreden beslissing (23 mei 2019).

In eerste instantie houdt de verzoekende partij voor dat zij aantoonde onvermogen te zijn in Marokko. Zij verwijst naar het attest van inkomen van 24 december 2018 waaruit blijkt dat zij in 2017 geen niet-belastbare inkomsten had.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar redenering dat, zo er niet-belastbare inkomsten zijn, deze dan toch miniem zijn. Zoals de verzoekende partij stelt, blijkt ook uit dit attest dat over andere dan inkomsten uit arbeid, bij *'revenus fonciers'*, *'revenus de capitaux mobiliers'*, etc. telkens *'NEANT'* vermeld wordt. Dit is weliswaar een aanwijzing van onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland, maar een bewijs van het bezit van een onroerend goed en eventuele inkomsten daarvan ontbreekt.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij diende uitgenodigd te worden om dit bij te brengen, is dit onjuist. De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het is niet onredelijk te verwachten van de verzoekende partij dat zij in dit geval dergelijk bewijs zou hebben bijgebracht.

In deze omstandigheden acht de Raad het kennelijk redelijk dat de verwerende partij de onvermogen van de verzoekende partij als niet afdoende bewezen acht.

In tweede instantie betwist de verzoekende partij het motief, dat stelt: *"- verklaring op eer vanwege derden, met homologatie dd. 31.12.2018, waarin deze verklaren dat de referentiepersoon als enige de zorg en kosten draagt met betrekking tot betrokkene, en dit sedert vier jaar. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het gegeven dat deze verklaring op eer werd geregistreerd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Taourirt doet hier geen afbreuk aan."*

Alhoewel deze verklaring op eer volgens het document ondersteund is door vele getuigen, werd er voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel bankdocument kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon de verzoekende partij financieel ondersteunde, terwijl uit de stukken van het verzoekschrift, die de Raad niet kan meenemen in zijn beoordeling, de verzoekende partij over uittreksels zou beschikken waar misschien een daadwerkelijke financiële bijdrage blijkt. Het stuk 3 werd niet voorgelegd. Het staat de verzoekende partij vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, gepaard gaand met dit stuk en uitleg hierover.

De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing evenmin kenbaar gemaakt ziek en hulpbehoevend te zijn. De referentiepersoon woonde in het buitenland en niet in Marokko tijdens de recente jaren voor het vertrek van de verzoekende partij uit Marokko.

Ook ontbreekt in het administratief dossier een attest van het OCMW van Menen (thans voorgelegd bij het verzoekschrift als stuk 2). Opnieuw is de verzoekende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Verder acht de Raad het redelijk te oordelen dat verklaringen van haar kleinkinderen een gesolliciteerd karakter hebben en daarom niet kunnen volstaan om de tenlastelegging te bewijzen.

De verzoekende partij beklemt dat er geen noodzaak bestaat of aangetoond wordt om een plicht op te leggen aan de verzoekende partij om bepaalde documenten voor te leggen. Dit is correct maar ze gaat eraan voorbij dat in dit geval geen voldoende documenten zijn voorgelegd om de tenlasteneming aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing ontkent niet dat in hoofde van de verzoekende partij een vrije bewijsvoering bestaat maar, zoals de mededeling van de Commissie waarnaar de verzoekende partij verwijst, stelt dat er wel een duidelijke afhankelijkheid aangetoond moet worden, wat ontbreekt. Dat de financiële ondersteuning met ieder passend middel kan bewezen worden (zoals de verwijzing naar het arrest *Jia* in het middel stelt), wordt door de bestreden beslissing niet betwist of ontkend.

De Raad herhaalt dat geldoverschrijvingen niet werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot bekritiseert de verzoekende partij het motief dat stelt: *“en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”* Weerom stelt de verzoekende partij dat uit de thans voorgelegde stukken al voldoende blijkt dat de referentiepersoon haar al jaren ten laste neemt. De Raad kan herhalen dat de stukken 2 en 3 niet zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en de Raad niet een herbeoordeling van niet gekende stukken kan maken in het kader van zijn bevoegdheid. Als de verzoekende partij geen inkomsten van de referentiepersoon voorlegde, kan zij niet verwachten dat het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie, waarna zij verwijst en uit citeert, kan toegepast worden. Bij gebreke aan het voorleggen van deze inkomsten kan er geen concrete beoordeling plaatsvinden.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.2.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Uit de voorgaande bespreking van de grieven blijkt dat de bestreden beslissing, in zijn geheel gelezen, op kennelijk redelijke wijze is genomen.

Ook de beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending van andere *“beginselen van behoorlijk bestuur”* aanvoert, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel, dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.5. De Raad besluit dat het middel, zo ontvankelijk, ongegrond is.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.”*

Het derde middel licht toe:

“2.3.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de moeder van de Spaanse referentiepersoon en woont al jaren samen met haar zoon. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.3.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de moeder is van de referentiepersoon, zij in België samenwoont met haar zoon en diens gezin, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoekster zowel in België als in het land van herkomst ten laste was en is van haar zoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

Uit het middel blijkt dat, naast een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet, de verzoekende partij "al jaren" samen met de referentiepersoon en diens gezin, haar Spaanse zoon, woont, zodat er zonder twijfel sprake is van een gezin. Volgens haar beschikt de referentiepersoon over voldoende inkomsten en was en is zij ten laste van haar zoon. De verzoekende partij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM primeert. Ter terechtzitting meent de advocaat van de verzoekende partij dat geen stuk werd bijgebracht ter aanwijzing van een jarenlange samenwoning met haar zoon. Zij denkt dat de stukken 2, 3 en 4 niet zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon hiermee dan ook geen rekening houden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

- "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon, de referentiepersoon.

De Raad merkt op dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste neemt, ook niet in het herkomstland. Verder blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat de bevelscomponent wordt vernietigd zodat er evenmin sprake is van een verwijdering van de verzoekende partij.

De referentiepersoon is een meerderjarig kind van de verzoekende partij. De bewering dat de referentiepersoon en de verzoekende partij al jaren samenwonen, blijkt niet uit het dossier. De verzoekende partij maakte niet bekend dat zij een bijzondere afhankelijkheid van de referentiepersoon kende door een ziekte.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar zoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke om alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Aangaande het privéleven brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet niet aannemelijk. Ook dit middel is ongegrond.

3.4.1. Het vierde middel stelt:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoekster niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort en van haar als volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster afleveren van dit bevel.

Dat verzoekster nochtans ernstig ziek is en absoluut mantelzorg behoeft, zoals blijkt uit de in bijlage gevoegde medische stukken. Dat verweerder geen enkel onderzoek heeft uitgevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoekster en dit conform de regelgeving.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

3.4.2. Uit de gehele lezing van het middel blijkt dat dit enkel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (punt 2.). Bijgevolg is het niet nodig het vierde middel te bespreken.

3.5. Het ter terechtzitting overgemaakte stuk (beslissing die de lopende aanvraag, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaart op 3 september 2019) doet geen afbreuk aan het voorgaande.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN